

Sygn. akt IV CZ 73/09

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko J. K. i L. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 listopada 2009 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 26 czerwca 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Dnia 25 lutego 2009 r. H. K. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 lutego 2007 r., domagając się zwiększenia przysługującego jej zachowku. W toku tego postępowania ustalono, że w skład spadku po jej matce M. K. wchodzi jedynie spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego. Tymczasem okazało się, że spadek obejmuje również „majątek zabużański”, o czym H. K. dowiedziała się, jak twierdzi, dnia 25 kwietnia 2008 r.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w B. odrzucił skargę. W uzasadnieniu wyjaśnił, że, zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. W niniejszej zaś sprawie Halina Kondraciuk wniosła skargę po upływie tego terminu.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego H. K. wniosła o uchylenie postanowienia w całości, zarzucając błędne przyjęcie, że powzięta przez nią wiadomość o toczącym się postępowaniu w przedmiocie przyznania rekompensaty za nieruchomości pozostawione poza obecnymi granicami Polski jest początkiem biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Samo bowiem wszczęcie i prowadzenie postępowania przez organ administracyjny nie wskazuje na fakt przyznania rekompensaty, od której przysługiwałby zachówek. Dopiero zaś powzięcie wiadomości o przyznaniu rekompensaty może być miarodajne do ustalenia daty, od której biegnie termin 3 miesięcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 26 czerwca 2009 r. trafnie podnosi, że toczące się postępowanie administracyjne nie oznacza jeszcze przyznania rekompensaty za „mienie zabużańskie”, od której przysługiwałby zachówek. Występując jednak ze skargą o wznowienie postępowania w sprawie o zachówek, w istocie sama sobie przeczy. Skoro bowiem

nie została jeszcze przyznana rekompensata, to nie zwiększyła się wartość majątku spadkowego, od której oblicza się wysokość zachowku.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2005 r. Sąd Rejonowy stwierdził nabycie spadku po M. K. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 2 kwietnia 2004 r. w $\frac{3}{4}$ częściach przez syna J. K. i w $\frac{1}{4}$ części wnuczkę L. K. W testamencie znajduje się też oświadczenie M. K., że wspólnie z mężem F. K. wyposażyła swoją córkę H. K., finansując w całości nabycie przez nią spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oraz wyposażając jej mieszkanie, a po śmierci męża - pomagając finansowo córce. W testamencie znalazł się też zapis zobowiązujący spadkobierców do przeniesienia na rzecz H. K. własności rzeczy ruchomych (maszyny elektrycznej do szycia, futra długiego oraz złotego zegarka), który został wykonany.

Dnia 17 sierpnia 2008 r. H. K. wniosła o stwierdzenie nabycia spadku na podstawie ustawy po matce M. K., zmarłej w dniu 26 maja 2005 r., podkreślając, że spadek w postaci „mienia zabużańskiego” nie był ujęty w pozostawionym testamencie. Sąd Rejonowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 28 października 2008 r. oddalił wniosek, a Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 19 lutego 2009 r. oddalił apelację. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 października 2008 r. Sąd Rejonowy podkreślił m.in., że powódka wiedziała o mieniu zabużańskim już przed 2004 r., gdy ze swoją matką załatwiała sprawy spadkowe po jej rodzicach.

W tej sytuacji należy uznać, że Sąd Okręgowy w postanowieniu z dnia 26 czerwca 2009 r. trafnie przyjął, iż w sprawie o wznowienie postępowania upłynął termin 3 miesięcy określony w art. 407 § 1 k.p.c.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).